

Duch Svatý jako oheň a vítr přetvářející tvrdé železo ve výhni.

Co se stalo padesátý den po Ježíšově vzkříšení? Učedníci byly už deset dní pohromadě, jak jim přikázal Ježíš v den nanebevstoupení. Ozval se hukot větru, naplnil místnost, kde se zdržovali, a nad všemi se objevilo cosi, jako ohnivé jazyky. V tu chvíli začali učedníci mluvit cizími jazyky, jak jim dával Duch Svatý promlouvat. Co jim dával, aby promlouvali? Hlásali mocné skutky Boží a to

tak, že jim rozuměli všichni lidé, kteří se nechali týmž Duchem, respektive jeho projevy, zavolat. Ten den byla světu představena již existující Církev.

Podívejme se na dvě zvláštnosti tohoto představení Cerkve: vítr a oheň koncentrované na připravené modlící se společenství. Vítr a oheň. To mi připomíná kovárenskou výheň. Na hořák se připraví již hořící materiál, od kterého chyte koks. To chvíli trvá. Poté se spustí ventilátor, rozžhaví se koks a vyvine se velmi vysoká teplota, která taví železo.

Učedníci už hořeli Ježíšovou přítomností, už dostali po vzkříšení plamen Ducha Svatého. Než však byly spuštěny Boží měchy, bylo třeba nějakého času stráveného ve společných modlitbách. Toto platí i dnes. Má-li víra být živě nakažlivá, bez modlícího společenství to nejde. Má-li být víra předána, ať už ve farnost, nebo v rodině, musí zde být minimálně dva, kdo se modlí a čekají na vanutí Ducha.

Je zde jistá výhoda, v každém věřícím křesťanovi se neustále Duch Svatý modlí a přimlouvá vzdechy nevyсловitelnými, tak na to nejsme nikdy sami. Také přimluva svatých a andělů, které vzýváme je už společenstvím. Nicméně společenství učedníků Ježíšových „zde a nyní“ bychom neměli opomíjet. Oheň, vítr a společenství to je Boží výheň tavící i tvrdé železo.